

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Ἐκεῖνος πού κοιτάζει ἀπ' ἔξω ἕνα ἀνοιχτό παράθυρο δέ βλέπει ποτέ τόσα πράγματα ὅσα αὐτός πού κοιτάζει ἕνα παράθυρο κλειστό. Δέν ὑπάρχει πράγμα πιό βαθύ, πιό μυστηριώδες, πιό γόνιμο, πιό σκοτεινό, πιό ἐκθαμβωτικό ἀπό ἕνα παράθυρο φωτισμένο ἀπό ἕνα κερί. Αὐτό πού μπορεῖ κανεῖς νά δεῖ στόν ἥλιο εἶναι πάντα λιγότερο ἐνδιαφέρον ἀπ' αὐτό πού συμβαίνει πίσω ἀπό ἕνα τζάμι. Μέσα σ' αὐτή τήν τρύπα, μαύρη ἢ φωτεινή, ζεῖ ἡ ζωή, ὀνειρεύεται ἡ ζωή, ὑποφέρει ἡ ζωή.

Πέρα ἀπό τά κύματα ἀπό στέγες, παρατηρῶ μιά γυναίκα ὠριμη, ρυτιδωμένη κιόλα, φτωχή, πάντα σκυφτή πάνω ἀπό κάτι καί πού δέ βγαίνει ποτέ. Μέ τό πρόσωπό της, μέ τό φόρεμά της, μέ τήν κίνησή της, μέ σχεδόν τίποτα, ξανάφτιαξα τήν ἱστορία αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἢ μᾶλλον τό μῦθο της, καί μερικές φορές τόν διηγούμαι στόν ἑαυτό μου κλαίγοντας.

Ἄν ἦταν ἕνας φτωχός γέρος, θά ξανάφτιαχνα τόν δικό του μῦθο τό ἴδιο ἄνετα.

Καί ξαπλώνω, περήφανος πού ἔχω ζήσει καί ὑποφέρει μέσα σέ ἄλλους ἐκτός ἀπό μένα τόν ἴδιο.

Ἴσως θά μοῦ πεῖτε : «Εἶσαι βέβαιος πώς αὐτός ὁ μῦθος εἶναι ὁ ἀληθινός;» Τί ἐνδιαφέρει τί μπορεῖ νά 'ναι ἡ πραγματικότητα τοποθετημένη ἔξω ἀπό μένα, ἂν μέ βοήθησε νά ζήσω, νά νιώσω ὅτι ὑπάρχω, νά νιώσω αὐτό πού εἶμαι;